

Jordi Ros i Eduard Garzón, investigats en l'operació contra els CDR: «La Fiscalia sap des del 23-S que no hi ha res»

Els dos CDR, empresonats més de tres mesos, denuncien maltractaments de la Guàrdia Civil i asseguren que són víctimes d'un procés repressiu per fer "por" i desactivar l'independentisme

Jordi Ros i Eduard Garzón | Juanma Peláez

El 23 de setembre del 2019 la Guàrdia Civil irrompia a casa de nou membres dels Comitès de Defensa de la República (CDR) en el marc de l'operació Judes, de presumpte terrorisme. Eduard Garzón i Jordi Ros van ser detinguts, traslladats a l'Audiència Nacional i empresonats preventivament. Van estar tancats gairebé quatre mesos, fins que el jutge va ordenar el seu alliberament, això sí, mantenint els càrrecs de terrorisme, tinença d'explosius i conspiració per fer estralls.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=iRPP3zilVuc>

Ara, expliquen a **NacióDigital** com han estat per a ells aquests deu mesos, en el marc d'una causa judicial que fins ara no ha pogut acreditar ni tan sols l'existència d'explosius. Ros i Garzón expliquen els detalls de la seva detenció i analitzen el paper de la Fiscalia, els cossos policials i els mitjans de comunicació des de l'inici de l'operació Judes.

- Llibertat amb càrrecs per a unes persones acusades de terrorisme. Quina lectura en fan?

- **Jordi Ros (J.R):** La lectura és que continua la persecució a la gent. Intentar fer por i que la gent desconnecti. Trencar la dissidència i que desaparegui l'independentisme. Volen que baixi tot i que la gent es quedi a casa, però no ho aconseguiran.

- **Eduard Garzón (E.G):** Tota la causa és una disbauxa. Un sense-sentit. Hem estat tres mesos a la presó acusats de terrorisme. Després vam poder sortir quan la pròpia Guàrdia Civil va reconèixer que no havien trobat res. És un despropòsit.

- Què va passar el matí del 23 de setembre de 2019?

- **E.G:** Cadascú explicarà la seva experiència personal. Jo estava sol a casa, per sort les meves filles no hi eren. Des del primer moment vaig veure que era una operació política, de repressió de l'Estat. Van llançar la porta a terra, vaig patir una violència i agressions importants, i el trasllat a Madrid no va ser fàcil. A les deu del matí, la Guàrdia Civil ja s'havia adonat que no havien trobat absolutament res, però tot i així vam anar a Madrid. Al cap de tres o quatre dies vam fer la parafernàlia de la vista a l'Audiència Nacional i vam estar tres mesos a la presó, acusats de tinença d'explosius quan la Guàrdia Civil ja sabia des del dia 23 que no havia trobat res. Tot plegat estava predeterminat des de dies abans: va ser una operació d'Estat abans de la sentència dels presos polítics. Una operació repressiva per fer por i que la gent no sortís al carrer per protestar contra la sentència.

- **J. R:** Jo estava arreglant el pis perquè havia tingut un accident a la cuina. Se m'havia cremat una olla, i això ho van fer servir de pretext per dir que cremava explosius. Això no és cert, tenia l'olla al foc i se'm va cremar. En aquells moment estava a casa del meu germà. Noto un so i de seguida tinc una pistola apuntant-me al cap. Això dura uns 15 segons. Després em posen la pistola a un metre de distància i veig tres persones arribant amb fusells d'assalt. El meu germà és al passadís. Em donen un full conforme hi ha una ordre de registre, no em deixen parlar amb cap advocat ni parlar pel mòbil. Entra la secretària judicial i comença a fer *partes*. L'ordre deia que s'havia d'escorcollar la casa dels meus pares, però quan jo hi arribo ja han tirat la porta a terra.

Jordi Ros, sobre el trasllat a Madrid: "Em van coaccionar. Em van dir que si no cooperava detindrien la meva companya, la portarien a la cel·la del costat i la sentiria"

La casa dels meus pares és gran i hi ha moltes coses, però no hi havia res que pogués servir pel que ells buscaven. Vam anar habitació per habitació i jo encara tenia els llibres de física i química de COU de 1992. Em van preguntar per què ho tenia. La casa va quedar feta una merda. Va ser un robatori a la cara. Es van emportar teles, ordinadors, discs durs... Encara no ho han tornat. Després vam anar a casa del meu germà, que té brots esquizofrènics i ells ho sabien, i li van provocar un brot. Li van dir al meu germà que digués què era seu i què era meu, perquè sinó el detindrien, i jo vaig dir que tot era meu. A casa meua no hi van trobar res, només algun adhesiu dels CDR i una urna de l'1-O que van robar. Els escorcolls van durar des de les sis del matí fins a les deu del vespre.

- Com va ser el trasllat a Madrid?

- **J.R.:** El trasllat a Madrid és molt bèstia. Em va coaccionar. La meua companya venia des d'Eivissa i em van ensenyar una fotografia seva agafant l'avió. Em van dir que si no cooperava la detindrien, que la posarien a la cel·la del costat i que la sentiria. Em van amenaçar amb involucrar la meua família. Em van fer tortura psicològica. Durant el trasllat a Madrid van parar dues vegades, anava encaputxat i emmanillat. Anaven intercanviant els policies, ho sabia perquè anava canviant la persona qui ens feia les preguntes. Hi ha la figura del policia bo i el policia dolent. Em deien "*eres un soldado y habéis perdido porque os hemos pillado*". Quan et diuen que ets un soldat, et posen al seu nivell. I llavors entra també l'empatia amb l'enemic. Hi ha el policia bo i el policia dolent, intenten coaccionar-te de totes les maneres. Canviaven de tema molt ràpid, parlaven de diverses persones, ensenyaven vídeos... Intentaven descentrar-me.

Jordi Ros i Eduard Garzón. Foto: Juanma Peláez

Van haver-hi dues visites a un centre sanitari: una al CAP de Sant Andreu de la Barca i l'altra al CAP de Madrid. A Madrid calculo que devien ser les quatre de la matinada. La noia del CAP era d'origen cubà i estava molt nerviosa. Li vaig dir que no passava res. Els policies no es van identificar com a agents de la Guàrdia Civil.

Eduard Garzón: "Durant el trasllat a Madrid em feien comentaris com ara 'tu conoces Intxaurrenondo no? Pues ahí se te va a quitar la tontería'"

- **E.G:** L'escorcoll es va fer sense advocats. Vaig trigar 48 hores a veure la meva advocada. L'escorcoll va començar quan va arribar la secretària judicial, però abans ja havien començat a mirar ordinadors i mòbils, i tenien tot el pis ocupat. De casa meva es van endur una senyera, dues samarretes dels CDR, un ordinador i un disc dur amb les fotos familiars de les meves filles dels últims 25 anys. Díficilment m'ho tornaran. En el meu cas, el trasllat va ser complicat. Jo estava encaputxat i emmanillat. Van haver-hi situacions de pressió. No em feien mal físicament, però feien comentaris com ara "*ahora pararemos en un descampado y hablaremos del Gobierno o tu conoces Intxaurreondo no? Pues ahí se te va a quitar la tontería*".

Heu de pensar que les acusacions de terrorisme, tot i que sigui una farsa, no són qualsevol cosa. T'estan dient que ets un assassí, que estàs planificant armes, explosius... Això no és qualsevol cosa. Ja sabeu la filtració del sumari i tot el que es va dir. Tot és mentida. Se sap que és mentida, però continua la causa per terrorisme. Això no és propi d'un país democràtic.

- I per què vostès? Per què no s'arresten altres membres dels CDR o altres independentistes?

- **E.G:** No ho sabem. En el grup de companys empresonats n'hi ha que no coneixia, altres que feia més de dos anys que no els veia. No teníem relació ni érem un grup afectiu. Tot és una farsa. Per què? Si han fet el seguiment de mòbils, hauran vist que jo he estat a Estrasburg, a Brussel·les... A tot arreu on he pogut fent manifestacions pacífiques. Tothom coneix els CDR, les seves assemblees són públiques. No calen 500 guàrdies civils, infiltrats, agents secrets... Tot plegat és una operació política i repressiva abans de la sentència de l'1-O. I ens han agafat a nosaltres igual que podrien haver agafat qualsevol altra companya.

Jordi Ros: "Quan declaro faig una inculpació. M'ho carrego tot. Dic "sí" a tot el que em diuen, després de dies de molta pressió"

- **J.R:** Primer van anar a buscar Òmnium, després l'ANC i els partits polítics. I ara els CDR. Perquè tingui transcendència, encara que no tinguin proves, se'ls acusa de terrorisme. Per què? El motiu és fàcil. Si organitzes talls de carreteres, és fàcil dir "aquests van més forts" i és fàcil incloure la paraula terrorisme.

- Com va ser la declaració? Vostè, Jordi Ros va fer referència a "veure si podia fer explosius".

- **J.R:** Quan declaro faig una inculpació. M'ho carrego tot. Dic "sí" a tot el que em diuen, després de dies de molta pressió. Em deien que jo era l'enginyer d'explosius, que en sabia molt de química... Et fan pujar l'autoestima i acabes dient barbaritats o demostres els teus coneixements sobre alguna matèria determinada. No soc un expert en fer explosius, és impossible. Vaig declarar sota una pressió extrema, probablement sota els efectes de drogues del tipus que fan servir els violadors. Penseu que a un pres li han de fer una prova de sang quan arriba a la presó, i a mi me la van fer dos mesos després d'entrar-hi. Jo tenia molt mal de cap, a la part occipital. A més, em fan tortures psicològiques. Física no, perquè el jutge ho hauria vist.

- Vostè [Jordi Ros], juntament amb Ferran Jolis, són els únics que declaren amb advocat d'ofici.

- **J.R:** Ens coaccionen perquè agafem un advocat d'ofici i la declaració queda com allò que volen

sentir. No em deixen escollir advocat i trigo tres setmanes a tenir la defensa que vull. A més, l'advocada d'ofici va entrar amb una bossa amb la bandera espanyola. No em venia a defensar, sinó a buscar una declaració que beneficiés l'acusació.

Jordi Ros i Eduard Garzón en l'entrevista amb NacióDigital. Foto: Juanma Peláez

- En què es basa la Fiscalia per dir que tenien explosius per cometre atemptats terroristes?

- **E.G:** Tot el procés legal s'explica per la manca de garanties. Nosaltres vam estar tres mesos a presó i vam sortir en llibertat quan un segon jutge, gràcies a un recurs de la nostra defensa d'Alerta Solidària, va preguntar a la Guàrdia Civil si realment hi havia explosius, i van dir que no. Aleshores vam sortir en llibertat. La Fiscalia sap des del 23 de setembre que no hi ha res i si encara manté l'acusació és per un procés repressiu, per mantenir una pel·lícula inventada.

Eduard Garzón: "Realment no hi ha res. Estem en llibertat. Vosaltres penseu que un terrorista que fabrica armes i explosius ha d'estar al carrer?"

- El sumari de l'operació Judes diu que formen part de l'Equip de Resposta Tàctica. Vostès van sentir aquest nom per primera vegada quan els van interrogar?

- **E.G:** Nosaltres no teníem cap mena de relació. Jo no coneixia dos companys i a altres dos feia dos anys que no els veia. Aquests dos últims que dic van deixar d'anar a manifestacions per

raons personals o familiars i a pertànyer al CDR del seu poble des de feia més de dos anys. No hi ha una relació comuna entre els set empresonats. Aquest ERT jo no sé de què va. Penseu que no hi ha un sentit.

Si estiguéssim en un veritable estat democràtic, qualsevol investigació de la policia tindria un sentit. Però veritablement no hi ha res. Estem en llibertat. Vosaltres penseu que un terrorista que fabrica armes i explosius ha d'estar al carrer? O com el David i la Clara [dos detinguts el 23 de setembre que no van passar a disposició judicial fins al passat 30 de juliol], que deu mesos després que entressin amb violència a casa seva, estiguin a la mateixa casa, amb la mateixa feina i fent de tot? Això és el que faria un terrorista? Això és un sense sentit. No s'ha de trobar una lògica a la investigació legal de la Guàrdia Civil i la Fiscalia. És gros però és així. No estem vivint en un país democràtic, encara estem vivint la dictadura de Franco. Avui en dia, la justícia i la Fiscalia s'assemblen més a la Santa Inquisició que no a una entitat d'Estat, que ha de defensar la llibertat d'expressió i el dret a mobilitzar-se.

- El sumari parla de l'existència de precursors d'explosius. Com definirien vosaltres el que van trobar a casa seva?

- **E.G:** A mi m'agradaria portar aquí el sumari que s'ha filtrat. Agafen una conversa d'un mòbil al juliol i la resposta és de tres mesos abans. El que passa és que si ara entrem en aquests detalls, això va en contra de la nostra defensa. Quan arribi el moment ja farem tot el que sigui necessari, però el cas caurà pel seu patetisme i la seva mentida. Sobre els precursors, únicament: segurament estem parlant d'un company que treballa amb aires condicionats i a casa seva portava material de feina. De casa meva es van emportar una llauna de pintura i em van preguntar per què la tenia. Doncs per pintar! Us ho prometo.

- Com van ser els mesos que van passar a la presó?

- **J.R:** Quan entres a la presó, t'alliberes perquè véns de moments molt durs i de coacció de la policia. Depèn molt del caràcter de cadascú. Jo vaig estar 110 dies en aïllament, sense tenir pràcticament relació amb cap pres -la qual cosa m'hauria ajudat- i no pots fer cap tipus de taller, per exemple. Pel que fa a la relació amb els funcionaris, n'hi ha que són bones persones, d'altres no. Un em va dir que jo m'hi podria a la presó. El que has de fer és ignorar-ho. D'altres són bones persones i t'ajuden amb tot el que poden. Quan sortíem de la cel·la ho fèiem en un pati en el qual podies fer un màxim de 21 passos amunt i avall. Demanaves parxís, escacs però sempre es retardava, mai arribava... Havies d'insistir molt en tot. Per sortir al pati cada dia havies de passar un control de metalls.

Eduard Garzón: "Vam comprovar la impunitat de la plaqueta i la pistola: la Guàrdia Civil, la Policia Nacional i els funcionaris de presons poden fer qualsevol cosa amb tu"

- **E.G.:** Vam estar quatre dies en un mòdul d'ingrés i allà vam comprovar que amb la impunitat de la plaqueta i la pistola, la Guàrdia Civil, la policia nacional espanyola i els funcionaris de presons podien fer qualsevol cosa amb tu. Ells gaudien d'aquest poder que tenien sobre tu. Abans de distribuir-nos a cadascú en un mòdul diferent vam estar quatre dies al d'ingrés. El tracte era aberrant, d'un menyspreu total, i era pel fet de ser presos catalans. En aquests quatre dies vam estar per parelles, poden sortir una estona al matí al pati, on feia fred i hi havia unes condicions de neteja lamentables. El company que estava amb mi necessitava una medicació per la seva

malaltia i el segon dia no li van donar. Es va perdre o se'n van oblidar, no ho sé. Ell va passar tot el dia amb dolors i demanava la medicació als funcionaris. Dins la cel·la teníem un timbre per cridar-los. Quan va picar per segona vegada van venir dos funcionaris amb guants i una porra extensible. Si jo no m'arribo a posar al mig, no sé que hauria pasat. Ell estava demanant, plorant de dolor. Li deien que allò era una presó. Que si li portaven la medicina, bé. I si no, és el que hi havia. Aquest era el tracte. Després, quan arribes al nou mòdul, no és un funcionari qui t'explica els horaris o el funcionament. Et deixen allà i t'espaviles. Això és el normal, per nosaltres i per tothom.

Jordi Ros i Eduard Garzón. Foto: Juanma Peláez

- Els fa por tornar a entrar a la presó?

- **J.R.:** Por, no. Jo abans penava que abans d'entrar a la presó em suïcidaria, però en realitat et vas adaptant. Sí que costaria tornar-hi a entrar ara, perquè seria fer un *reset* i tornar a començar. Seria dur a nivell emocional i si hi hagués una condemna llarga seria complicat. Però jo visc per la llibertat del meu país i si haig d'anar a la presó, doncs hi aniré. No em fa res amagar-ho. Jo soc independentista, no soc espanyol ni ho seré mai. No em canviaran. Això és molt personal i cadascú gestionarà com podrà les seves emocions.

Jordi Ros: "Exili? Tu marxes, però la família es queda. I reben visites, seguiments... Fan agafar-los por"

- **E.G.:** Jo recordo que fins 48 hores després del 23 de setembre no vaig poder veure l'Eva Pous,

advocada d'Alerta Solidària. Va ser el primer moment de revifar, i a partir de llavors cap amunt. Ella de seguida em va explicar el suport que rebíem de tot el país. Quan vam sortir i vam veure les imatges de les manifestacions de suport i vaig conèixer el grup de suport, les cartes rebudes... T'adonaves que t'havien fet protagonista d'aquesta situació. Evidentment no vols estar dins la presó, però jo això ho guardaré com un tresor tota la vida. Jo he estat dins la presó amb tot l'orgull de defensar una causa sobirana i democràtica que vol la ciutadania de Catalunya. Que em posin a la presó. I què?

- Entenem que no contemplen l'opció de l'exili?

- **E.G.:** L'exili és complicat i a hores d'ara jo penso que faria una millor defensa de la nostra causa aquí. Però això és molt personal.

- **J.R.:** Amb l'exili passa que tu marxes, però la família es queda. I la família rep visites, seguiments... Fan agafar por a la família. A la família, als amics, als coneguts... I és complicat. L'exili és també una forma de denunciar que l'estat espanyol vulnera sistemàticament els drets i llibertats,

- **E.G.:** Amb tot, nosaltres no pensem que entrarem a la presó, perquè no hem fet res. Però evidentment, amb aquesta manca de garanties, pot passar qualsevol cosa.

- **J.R.:** L'ONU ja ha renyat l'Estat pel respecte que es té a Espanya pels drets humans.

- Com ha canviat la seva vida des que van ser posats en llibertat? Han continuat participant dels CDR o altres organitzacions polítiques?

- **J.R.:** Òbviament no hem continuat anant a reunions CDR perquè a altres companys no els passi el mateix que a nosaltres. Estàs perseguit, vigilat i controla. Malgrat estimes els companys, els deixes de veure perquè no els empenyin a ells. Aquesta és la llibertat de reunió i associació que hi ha a l'estat espanyol.

Jordi Ros: "Goebbels deia que una mentida repetida mil vegades es converteix en veritat, i això passa a l'estat espanyol"

- **E.G.:** Jo, si no he pogut anar a qualsevol lloc, és perquè hem estat en confinament. A mi m'han convidat a actes a tot el país per explicar la nostra causa. Per què no hi puc anar? M'han convidat a anar a la convocatòria de suport a Pablo Hásel. Per què no hi puc anar?

Jordi Ros i Eduard Garzón. Foto: Juanma Peláez

- En l'Operació Judes, els mitjans de comunicació han desenvolupat un paper protagonista. S'han publicat coses que han caigut pel seu propi pes i no s'ha rectificat. Com valoren el paper dels mitjans?

- J.R.: Si tu domines els mitjans de comunicació, es converteixen en un poder de l'Estat. Goebbels deia que una mentida repetida mil vegades es converteix en veritat, i això passa a l'estat espanyol. S'informa d'una gran mentida i desmentir-ho costa moltíssim. El primer que es diu, és el que queda. El que volen fer és deshumanitzar-te.

- E.G.: Ara ho veiem perquè ens ha afectat directament, però els mitjans de comunicació en la curta història de la democràcia espanyola no s'identifiquen per fer un periodisme lliure i obert.

- Què en pensen de la reacció de l'independentisme a l'operació Judes, i també de la resta de forces polítiques?

- E.G.: Hem tingut un suport total de tots els partits, entitats i estaments socials. Hem sentit que ens han fet costat completament i això ens ha fet més forts i determinats al sortir de la presó. Situacions concretes d'algú o d'algun partit determinat? Ha pogut passar però no és important. Jo soc de Cerdanyola i l'important per mi ha estat el suport de les companyes d'ERC, JxCt, la CUP, l'ANC... De Cerdanyola i de tot arreu. El nostre cas, sortosament, s'ha fet famós i això comporta un suport i una importància que malauradament no tenen altres causes repressives.

- J.R.: Subscric totalment el que diu ell. A més, s'ha internacionalitzat. A la presó vaig rebre cartes de Finlàndia i Nova Zelanda. La nostra detenció ha potenciat encara més la internacionalització del conflicte de Catalunya amb l'estat espanyol. Tots els partits polítics s'han portat excel·lentment amb nosaltres.

- En quin punt que es troba el moviment independentista?

- **J.R.:** Per mi està més viu que mai. Dubto que hi hagi algun altre país al món que mantingui una lluita sostinguda de més de 300 anys per la seva llibertat. Digueu algun país que ho fa. Només n'hi ha un: Catalunya. Traiem dos milions de persones cada Onze de Setembre.

- **E.G.:** No conec ningú que havent estat independentista ara no ho sigui. La unitat mai l'hem perdut. Jo demanaria a partits i entitats que facin un esforç, no per una llista unitària, sinó per tancar acords previs i posteriors a eleccions. Els interessos de partits i polítics poden ser legítims, però ara han d'estar en un segon o tercer esglaó. Si no trobem aquesta unitat o confiança, el procés continuarà. En tot cas, potser la gent es cansa i no anirà a votar a algunes eleccions. Però la determinació no defalleix. Si trobem aquesta unitat, perfecte. En tot cas, tothom sap que serà molt més fàcil arribar a la independència amb unitat, no amb aquestes picabaralles sense sentit.